

ПРИМЪЧАНИЯ.

(1) Ние мислиме противното. Думата **чудакъ** произхожда не отъ собственото име **чудъ**, а отъ нарицателното **чудо**. Подъ думите „Иванъ начудилъ“ русите подразумѣватъ, че Иванъ е направилъ нѣщо необикновено, нѣщо извънрѣдно, нѣщо **ч у д н о**, което излиза изъ предѣлите на общественните приличия; а когато българиныйтъ говори, че Петаръ е „чуденъ човѣкъ“, то съ тие думи той иска да каже, че Петаръ не е въ своето нормално положение, т. е. че той не живѣе като другите хора. У южните славяне думата **чуденъ** са дава именно на оние хора, които иматъ отличителенъ характеръ. Тая дума съответствува на латинската *mirabilis*, на нѣмската *wunderlich*, на французската *bizarre* и на руската **странный**. У сѣрбете думата **чудо** означава даже зло, нещастие, неблагоприятность. „Не чини добро да те чудо не наѣ“, — не прави добро да та не постигне нѣкое нещастие, нѣкоя неблагоприятность. („Срп. Рјеч. отъ Вука Караџића). У македонските българе подъ име **чудо** доволно чѣсто са подразумѣва глупость.

(2) А доказано ли е, че тюрко-финските племена сѣ са отличале именно съ тие особености? Надъ голи мечове сѣ са клѣле и клѣли са русите, гръците и испанците; употреблението човѣчески глави намѣсто чаши е сѣществувало и сѣществувало у германците, у американските индийци и въобще у сичките груби воинственни племена; сѣвременните европейски войски носятъ конски опашки даже и на главите си; отъ старите византийски икони са види, че и гръко-римляните сѣ сѣдѣле съ прегнати колѣна на петите си; сѣрбете (които Шафарикъ припознава за славянско племе) и италиянците въ Сицилия и до днесъ още предпочитатъ лѣвата страна предъ дѣсната. („Сѣдни отъ лѣвата страна до сѣрцето ми,“ говорятъ множество сѣрбски пѣсни);